

ærede Medlem gjorde sig skyldig i den samme Misforstaaelse, som den høitærede Indenrigsminister forleden, naar han troede, at den Forespørgsel, jeg havde den Vre paa Fleres Begne at stille her i Thinget, havde til Hensigt at bringe denne Sag videre. Nei, det var ganske simpelt hen Hensigten med Forespørgselen, hvad den udgav sig for, at stille det Spørgsmaal til den høie Regjering, hvorvidt den vilde tage Sagen i sin Haand med det Tillæg til Spørgsmaalet, at i modsat Fald vilde vi Andre nødsages til at gjøre det. Denne skjæve Opfattelse af det ærede Medlem er altsaa allerede dengang bleven rettet, og jeg skal tillade mig atter atgjøre det Samme nu. Det ærede Medlem gjorde sig endvidere skyldig i en Misforstaaelse, naar han ankede over, at jeg havde paavist, hvor upaaregnelig disse Indtægter, som han vilde have til Understøttelsesafgiften, vare med Undtagelse af dem, der komme fra Kommunen og Staten. Det er ikke for at anke over, at enkelte Indtægter af Legater o. s. v. skulde tilfalde Understøttelsesafgiften, nei, det var kun for at vise, at, naar Kassen skulde nøjes med de Indtægter, der skulde komme ad de Veie, der ere foreslaaede her, bliver det smal Koft for dem, og det har det ærede Medlem ikke gjort Forsøg paa at modbevise. Hvad endelig Brændevinsafgiften angaar, som det ærede Medlem vedblivende ønsker inblemmet i Understøttelsesafgifterne, saa kan jeg ikke høre mig for hans Argumenter, naar disse blot gaa ud paa at citere Autoriteter, som have været af den Mening. Var det ærede Medlem kommet med Grunde imod de Grunde, jeg anførte, skulde jeg enten have ladet mig overbevise eller søgt at overbevise ham. Nu skal jeg kun kortelig gjentage, at man ligesaa godt kan tage enhver anden til disse Omloosninger svarende Indtægt, som indflyder i Statskassen, idet jeg skal betone, at Staten jo ikke holder et Skuffesystem, men at alle Indtægter flyde ind i den fælles Kasse, saa at i det Dieblit, de ere indflydte i Statskassen, kan man ikke mere sondre dem ud fra hverandre. Om man imidlertid vil lade dette staa eller ikke, har ikke videre Betydning; men hvad der absolut vil staa Lovforlaget ihjel, og hvad der i høieste Grad undrer mig at høre, er, at det virkelig er Meningen, det, der efter Ordene staaar i § 7. Altsaa Understøttelsesafgifterne kunne trække ligesaa meget, de ville, fra Kommunens og Statens Kasse, de ere Disponenter over Kommunens og Statens Midler efter et ubegrændset Forhold i et bestemt Diemed! Dersom det ærede Medlem tror, at han kan faae den nuværende høie Regjering eller nogen- som helst Regjering til at gaa ind paa et saadant System, saa tager det ærede Medlem virkelig i høi Grad feil, og jeg tvivler om, at dette Things ærede Medlemmer ville, naar de faae at se, at dette er Meningen, gaa ind paa et saadant Princip. Nei, det gaar virkelig ikke an. Der maa man holde med den høitærede Finansminister,

naar han yttrede i det andet Thing, at man ikke kan tillade enkelte Institutioner at trække ubegrændset paa Statskassen. Det gaar virkelig ikke! Jeg troede dog, at jeg kunde have trøstet mig med, at Meningen skulde være den, at det var de Udgifter eller Udlæg, som Understøttelsesafgiften gjorde paa Regjeringens og Kommunens Begne, som den kunde faae tilbagebetalt. Som det staaar her, vilde dette ganske vist være meget keit udtrykt, men efter den øvrige Redaktion at bømme skulde det just ikke have forundret mig, om jeg nu havde hørt, at Meningen havde været, at disse Kasser kun skulde have refunderet, hvad de havde udlagt for Stat og Kommune; men efter at jeg har hørt, at alle disse Udgifter skulle kunne drages fra Staten og Kommunen ind i Understøttelsesafgifterne, maa jeg foreslaa, at Lovforlaget indskrænkes til § 7 alene, thi saa er det Øvrige ganske overskødig, saa har man Midler nok, og dem kan man saa anvende.

Bale: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at jeg havde gjort mig skyldig i en Misforstaaelse med Hensyn til min Indvending imod den sidste Del af § 2. Hans Forklaring tilfredsstillede mig ikke. Det, han læste op, var de sidste to Linier: „Saasnart enten en Alderdomsforfølgelsesafgifte eller Sygeafgifte oprettes for vedkommende Kommune, bortfalder denne Ret“, nemlig Retten for Kommunen til i fem Aar at træve Tilskud af Statskassen. Men fordi et enkelt Punkt i Lovforlaget er mindre heldigt affattet, kunde det aldrig falde mig ind at være imod Skridt, som virkelig kunne føre til Noget. Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 9de Valgfreds (Paulsen) i, at man nu maa se at opnaa Noget, og hvis man af de tre Punkter, han nævnte, kunde opnaa det, at vi kunde faae ordnet Tilskudene til Sygeafgiften paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade, vilde jeg sige, at her var virkelig opnaaet Noget. Det tror jeg forresten, at vi ogsaa nok kunne faae Regjeringen med til. Spørgsmaalet er jo om at faae afgjort, hvem der i saa Henseende er trængende; men der have vi en af de i vor Tid humaneste Autoriteter med, og det er Ragen, som ved sine personlige Besøg altid kan overbevise sig om, hvorledes Tilstanden er. Altsaa, der er der Noget at holde sig til. Men der er et Punkt, som jeg endnu skal tillade mig at nævne overfor den ærede Ordfører, hvilket jeg, saa ofte jeg har Leilighed dertil, enten i denne Sal eller andetsteds, skal hævde, og det er det Mistlige i at oprette indenfor Kommunalbestyrelsen en anden Autoritet med andre Repræsentanter. Det ser man Tilbøielighed til ved Ordningen af Skoleafgiften, og det høre vi nu ogsaa her med Hensyn til Ordningen af Fattigafgiften. Jeg fastholder, at, saasnart man har en Kommune, kan man arbejde paa at faae Valgene til Kommunen saa gode som muligt, men saa skal Re-